

[Birgitte Husmark]

mentere, at man har lidt en skade – og selvfølgelig en alvorlig skade, det skal ikke være en bagatel – som kunne være undgået, en skade, som ikke er forventelig.

De mennesker, der bliver stillet i den situation, føler tit, at der bliver øvet uret imod dem, hvis de ikke får en anerkendelse af, at der er sket noget med dem, som ikke er rimeligt. Mange af dem lider en sørgelig skæbne i det danske retssystem, netop fordi det er umuligt at placere en skyld hos en bestemt person. Det er det, dette forslag skal afhjælpe. Fra SF's side tror vi også, at det vil få den meget gavnlige bivirkning, at det vil blive lettere at erkende, når der sker fejl i behandlingssystemet. Vi tror, at det, at der ikke nødvendigvis skal findes en person, som er skyldig, vil gøre det lettere for de forskellige instanser i sundhedsvæsenet at være åbne over for, at der kan være begået fejl, og åbne over for at rette de fejl. Det mener vi også vil være en meget stor fordel ved dette forslag.

Selvfølgelig er vi indstillet på, at de penge, der skal bruges til forslaget, skal findes, men vi er ikke sikre på, at de skal findes inden for sundhedssystemet. Vi mener nok, at de kan findes ved omlægning af skatter og lukning af skattehuller, sådan som vi har påpeget det under finanslovforhandlingerne, hvis vi nu skal ind og tale om andre ting end det, der direkte sorterer under sundhedsvæsenet.

Men fra SF's side er vi da glade for, at ministeren åbner op for forhandling, og den ser vi frem til.

Poul Nødgaard (FP):

Mangt og meget kan forundre én, når man som ny ordfører søger at se lidt dybere ned i en sag. I dette tilfælde kan man undre sig over, at det lovforslag, som i dag er til behandling, blev fremsat af den borgerlige regering første gang for ikke mindre end 4 år siden, helt præcis den 19. februar 1987, og lige siden da har forslaget vugget ud og ind af folketingssalen, uden at der er sket en egentlig realitetsbehandling.

Ydermere forundrer det mig, at Socialdemokratiet og SF genfremsætter et lovforslag, som disse to partier i tidligere folketingsdebatter på en række punkter har vendt sig imod.

For at blive ved min forundring, så blot det spørgsmål: Hvorfor udarbejder Socialdemokratiet og SF ikke deres eget selvstændige forslag? Netop dette gjorde Fremskridtspartiet i

form af et beslutningsforslag, kaldet B 24 om privat lægeansvarsforsikring, et forslag, som på ganske enkel vis løser ansvarsproblemerne på sundhedsområdet, så alle patienter ville få den tillid, der er helt nødvendig, såfremt de skulle blive udsat for en fejlbehandling, som berettiger til erstatning.

I Fremskridtspartiet er vi af den opfattelse, at den, der forvolder en skade, skal være forsikret mod det. Hovedreglen bør efter vor opfattelse være dansk rets culparegel, hvorefter en person er ansvarlig, såfremt vedkommende har udvist fejl eller forsømmelighed. Her har patienterne ydermere den fordel, at man igennem det såkaldte Patientklagenævn kan få den hjælp, der er nødvendig, såfremt uheldet skulle være ude.

Det forslag, der er til behandling her i dag, må jeg betegne som både indviklet, besynderligt og bureaukratisk. Sidstnævnte kan bl.a. illustreres ved den gigantiske opbygning, der vil finde sted gennem råd og styrelser, såfremt dette forslag kommer igennem.

Jeg synes, det ville være en idé, såfremt partierne under det forestående udvalgsarbejde ville vende blikket mod andre lande, f.eks. Vesttyskland, og få et indblik i, hvorledes man der løser lignende problemer.

Det, som sagen nu drejer sig om, er at få en dialog i gang mellem partierne, så vi i fællesskab kan vedtage et patientforsikringssystem, hvor vi hver for sig må lade snævre partihensyn vige til fordel for den tryghed, vi bør være enige om at alle patienter bør have i et land med et så veludbygget sundhedssystem, som Danmark har, og som vi her i Folketinget kan være særdeles stolte af.

(Kort bemærkning).

Birgitte Husmark (SF):

Om Fremskridtspartiet i det beslutningsforslag, som vi behandlede for ca. 3 uger siden, har løsningen, vil jeg nok betvivle. Enkelte elementer af det er selvfølgelig udmærkede og kan indgå i behandlingen af dette forslag, men bl.a. er spørgsmålet om bevisbyrden, som hr. Poul Nødgaard også var inde på nu, spørgsmålet, om en bestemt person skal kunne erklæres skyldig, beskrevet meget uklart i Fremskridtspartiets beslutningsforslag.

Til hr. Poul Nødgaards spørgsmål om, hvorfor Socialdemokratiet og SF ikke udarbejder deres eget forslag, kan jeg på SF's vegne sige, at